

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 5. oktobra 2020*

„Konkurenca – Koncentracije – Trg sivega cementa na Hrvaškem – Sklep o nezdržljivosti koncentracije z notranjim trgov in Sporazumom EGP – Udeležena podjetja – Upoštevni trg – Znaten del notranjega trga – Presoja učinkov transakcije na konkurenco – Zaveze – Pravica do obrambe – Delna napotitev na nacionalne organe“

V zadevi T-380/17,

HeidelbergCement AG s sedežem v Heidelbergu (Nemčija),

Schwenk Zement KG s sedežem v Ulmu (Nemčija),

ki ju zastopajo U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler, U. Soltész, M. Raible in G. Wecker, odvetniki,

tožeči stranki,

ob sodelovanju

Duna-Dráva Cement Kft. s sedežem v Vácu (Madžarska), ki jo zastopata C. Bán in Á. Papp, odvetnika,

intervenientka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo A. Dawes, H. Leupold in T. Vecchi, agenti,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2017) 1650 final z dne 5. aprila 2017 o nezdržljivosti koncentracije z notranjim trgov in Sporazumom EGP (zadeva M.7878 – HeidelbergCement/Schwenk/Cemex Hungary/Cemex Croatia),

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi A. M. Collins, predsednik, R. Barents (poročevalec) in J. Passer, sodnika,

sodna tajnica: E. Artemiou, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 17. oktobra 2019

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo¹

[...]

III. Pravo

[...]

B. Prvi tožbeni razlog: napačna uporaba prava in očitne napake pri presoji v zvezi z opredelitvijo, da gre za koncentracijo z razsežnostjo Skupnosti

[...]

2. Vsebinska presoja

- 95 Tožeči stranki s prvim tožbenim razlogom v bistvu trdita, da Komisija ni pristojna za nadzor koncentracije, ker ta nima razsežnosti Skupnosti v smislu člena 1(2) Uredbe št. 139/2004. Ta določba naj bi med drugim zahtevala, da vsaj dve udeleženi podjetji posamično na trgu Unije dosežeta promet v višini najmanj 250 milijonov EUR. Po končani transakciji pa naj bi družba DDC pridobila svoji neposredni konkurentki, družbi Cemex Croatia in Cemex Hungary. Zato naj bi bila udeležena podjetja ti dve podjetji kot ciljni družbi in družba DDC kot prevzemnica. Komisija naj torej prometa družb HeidelbergCement in Schwenk ne bi smela obravnavati ločeno, ampak bi ga morala pripisati družbi DDC. Ker je bil promet ciljnih družb prenizek za doseg pragov za promet iz Uredbe št. 139/2004, naj bi posamično te pragove lahko dosegla le družba DDC, koncentracija pa naj ne bi imela razsežnosti Skupnosti.

[...]

a) Prvi del: pojem udeleženih podjetij

- 97 V okviru prvega dela prvega tožbenega razloga tožeči stranki v bistvu trdita, da je bila razlaga Prečiščenega obvestila Komisije o pravni pristojnosti v okviru Uredbe (ES) št. 139/2004 (UL 2008, C 95, str. 1, v nadaljevanju: prečiščeno obvestilo o pristojnosti) v delu, v katerem se nanaša na opredelitev udeleženih podjetij v okviru pridobitve nadzora s strani skupnega podjetja, napačna. Tožeči stranki ob podpori družbe DDC v utemeljitev te trditve navajata pet očitkov.
- 98 Pred preučitvijo utemeljenosti teh očitkov je treba zavrniti trditve tožečih strank, da je treba polno delujoče skupno podjetje, kot je družba DDC, šteti za „udeleženo podjetje“ v smislu člena 1(2) Uredbe št. 139/2004, saj se pojem podjetja v okviru konkurenčnega prava nanaša na samostojen gospodarski subjekt.
- 99 Načeli pravne in gospodarske samostojnosti družb namreč nikakor ne moreta pomeniti, da družba, ki je v lasti in pod skupnim nadzorom dveh drugih družb, na trgu nujno deluje samostojno zgolj zato, ker ima pravno osebnost ali lastna gospodarska sredstva. S takšno predpostavko bi se namreč popolnoma prezrle številne možnosti, ki obstajajo v praksi za take matične družbe, da formalno ali neformalno vplivajo na ravnanje svojih hčerinskih družb (glej v tem smislu sodbo z dne 17. maja 2011, Elf Aquitaine/Komisija, T-299/08, EU:T:2011:217, točka 70).

1 Navedene so le točke zadevne sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

1) Upoštevanje gospodarske realnosti pri določanju udeleženih podjetij

- 100 Tožeči stranki trdita, da točke od 145 do 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti, ki se nanašajo na pridobitev nadzora s strani skupnega podjetja, Komisiji ne omogočajo, da bi v vsakem posameznem primeru opredelila udeležena podjetja, tako da bi preučila gospodarsko realnost, da bi ugotovila, kateri so resnični akterji načrtovane koncentracije. Tako opredelitev udeleženih podjetij ne more biti rezultat zapletenih dejanskih presoj, opravljenih za vsak posamezen primer. Izjema naj bi bila mogoča le, če bi vsi zadevni subjekti menili, da je očitno, da polno delujoče skupno podjetje ni udeleženo podjetje. Komisija naj bi lahko gospodarsko realnost preučila le v dveh primerih. Prvič, kadar prevzemna podjetja uporabljajo „slamnato družbo“, torej družbo, ustanovljeno posebej zaradi prevzema, in drugič, v primerih očitnega izogibanja, kadar je polno delujoče skupno podjetje uporabljeno zgolj kot posrednik pri transakciji, ki zanj nima pomena, in vsi udeleženi akterji menijo, da je to očitno.
- 101 Tožeči stranki dodajata, da iz besedila točke 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti izhaja, da je bistvena vpletenost matičnih družb v transakcijo lahko znak za to, da te skupno podjetje uporabljajo zgolj kot posrednika za prevzem, vendar naj sama po sebi ne bi zadoščala, da se matične družbe štejejo za udeležena podjetja.
- 102 Poleg tega naj bi bilo mogoče vpletenost matičnih družb šteti za znak, da se skupno podjetje uporablja zgolj kot posrednik za prevzem le, če so bile te hkrati vpletene v začetek, organizacijo in financiranje transakcije in če je za vse ali vsaj več matičnih družb izkazana taka vpletenost.
- 103 Poleg tega tožeči stranki trdita, da polno delujočega skupnega podjetja ni mogoče šteti zgolj za posrednika, če ima to lasten strateški interes za koncentracijo, in to tudi v primeru, če lahko imajo večji strateški interes za to transakcijo tudi matične družbe. Le če se prevzem ne nanaša na gospodarsko dejavnost polno delujočega skupnega podjetja in je le v interesu matičnih družb, so lahko matične družbe tiste, ki so udeležene v transakciji. Interes družbe DDC naj bi bil v obravnavanem primeru izkazan zlasti s predhodnimi predlogi za prevzeme, z dejstvom, da že dolgo obstaja, z dejstvom, da bi koncentracija posredno okrepila njeno prisotnost na trgu, z dejstvom, da bi bila neposredni prevzemnik družbe Cemex Croatia, in z dejstvom, da bi sodelovala pri transakciji, ki se nanjo neposredno nanaša.
- 104 Družba DDC meni, da je pojem udeleženih podjetij namenjen opredelitvi podjetij, ki jih je treba upoštevati pri presoji, ali je treba koncentracijo priglasiti v smislu Uredbe št. 139/2004 ali ne. Zato naj bi bilo treba ta pojem razlagati ozko in predvidljivo. Torej naj ne bi smel biti odvisen niti od tega, kako se postopek prevzema začne, kako je organiziran ali kako poteka, niti od tega, kako Komisija presodi domnevno gospodarsko realnost. Izjema naj bi bila mogoča le, če je jasno ugotovljeno, da o vodenju ciljne družbe in njenih konkurenčnih strategijah po izvedeni transakciji ne bo odločala prevzemna družba ali da bo imela od tega koristi izključno neka druga družba, ki ni neposredna pridobiteljica.
- 105 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da člen 1(2) Uredbe št. 139/2004 ne vsebuje opredelitve pojma udeleženih podjetij. Vendar je razlaga tega pojma pri transakcijah, pri katerih skupno podjetje pridobi nadzor nad drugo družbo, vsebovana v točkah od 145 do 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti.
- 106 V točki 145 prečiščenega obvestila o pristojnosti je navedeno, da čeprav je udeleženo podjetje načeloma skupno podjetje kot neposredni udeleženec v pridobitvi nadzora, pa lahko obstajajo okoliščine, v katerih podjetja ustanovijo „slamnate družbe“ in posamične matične družbe veljajo za udeležena podjetja. V takem primeru Komisija pregleda gospodarsko realnost položaja, da bi ugotovila, katera so udeležena podjetja.
- 107 V tem okviru je v točki 146 prečiščenega obvestila o pristojnosti pojasnjeno, da kadar prevzem izpelje polno delujoče skupno podjetje, ki ima zgoraj predstavljene značilnosti in že deluje na istem trgu, bo Komisija za udeleženi podjetji običajno štela samo skupno podjetje in ciljno podjetje (in ne matičnih družb skupnega podjetja).

108 V točki 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti je navedeno:

„Nasprotno pa, kadar se skupno podjetje lahko šteje zgolj za posrednika pri prevzemu s strani matičnih družb, Komisija za udeležena podjetja šteje vsako od matičnih družb, in ne skupnega podjetja, ter ciljno podjetje. Tak primer je zlasti, kadar se skupno podjetje ustanovi posebej zaradi prevzema ciljnega podjetja, kadar skupno podjetje še ni začelo delovati, kadar obstoječe skupno podjetje ni polno delujoče, kakor je navedeno zgoraj, ali kadar je skupno podjetje združenje podjetij. Enako velja takrat, kadar so elementi, ki kažejo, da so v ozadju matične družbe dejansko pravi akterji operacije. Ti elementi lahko vključujejo bistveno vpletenost samih matičnih družb v začetek, organizacijo in financiranje dejavnosti. V takih primerih se matične družbe štejejo za udeležena podjetja.“

109 Ob upoštevanju navedenega je treba preučiti trditve tožečih strank in družbe DDC.

110 Prvič, razlago, ki jo predlagata tožeči stranki in družba DDC, v skladu s katero se Komisiji odreka možnost, da upošteva gospodarsko realnost, razen v primerih, ki so jih prvonavedene navedle same, je treba zavriniti.

111 Najprej, ta razlaga ne pomeni nič drugega kot zgolj popolno zanikanje upoštevnosti morebitnih povezav med polno delujočim skupnim podjetjem in matičnimi družbami za uporabo Uredbe št. 139/2004, razen v primerih, ki jih opredeljujejo tožeči stranki in družba DDC. Vendar tega ni mogoče sprejeti.

112 Opozoriti je treba, da je bilo razsojeno, da dejstvo, da je skupno podjetje polno delujoče in torej s funkcionalnega vidika gospodarsko samostojno, namreč ne pomeni, da je samostojno pri sprejemanju strateških odločitev. Nasproten sklep bi vodil do položaja, ko ne bi nikoli obstajal skupen nadzor nad „skupnim podjetjem“, ker bi bilo to gospodarsko samostojno (glej po analogiji sodbo z dne 23. februarja 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisija, T-282/02, EU:T:2006:64, točka 62).

113 Zato je izključeno, da bi bilo bistveno vprašanje, postavljeno glede na točko 145 prečiščenega obvestila o pristojnosti, ki se nanaša na določitev okoliščin, v katerih je treba skupno podjetje šteti za udeleženo podjetje, omejeno na primere, ki jih omenjajo tožeči stranki in družba DDC.

114 Dalje, razlaga tožečih strank in družbe DDC prav tako pomeni zanikanje možnosti, da bi posredne povezave med matičnimi družbami in skupnim podjetjem vplivale na konkurenčno ravnanje tako povezanih podjetij na nekaterih trgih.

115 V okviru izvajanja skupnega nadzora nad skupnim podjetjem pa se bodo morale matične družbe tega podjetja nujno dogovoriti o poslovnem upravljanju tega podjetja in do neke mere o lastnem položaju glede na skupno podjetje na nekaterih trgih. Iz tega sledi, da je obstoj takih posrednih gospodarskih in strukturnih povezav element, ki ga je treba upoštevati v okviru presoje koncentracije v smislu uredbe o koncentracijah (sodba z dne 8. julija 2003, Verband der freien Rohrwerke in drugi/Komisija, T-374/00, EU:T:2003:188, točki 173 in 174).

116 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je za zagotovitev učinkovitosti nadzora koncentracij treba upoštevati gospodarsko realnost resničnih akterjev koncentracije glede na pravne in dejanske okoliščine posameznega primera. Tako je določitev udeleženih podjetij nujno povezana s tem, kako se je postopek prevzema začel, bil organiziran in se financiral v vsakem posameznem primeru.

117 Drugič, prav tako je treba zavriniti razlago točke 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti, ki jo predlagajo tožeče stranke in družba DDC.

118 Na prvem mestu je iz besedila te točke razvidno, da uporaba polno delujočega skupnega podjetja zgolj kot posrednika pri prevzemu ni edini primer, v katerem je mogoče matične družbe šteti za udeležena podjetja.

- 119 V drugem stavku te točke so namreč navedeni različni primeri položajev, v katerih je mogoče polno delujoče skupno podjetje šteti zgolj za posrednika pri prevzemu. To izhaja iz uporabe besedne zveze „tak primer je zlasti“. Nasprotno pa je položaj, v katerem „so elementi, ki kažejo, da so v ozadju matične družbe dejansko pravi akterji operacije“, naveden ločeno v naslednjem stavku. Ta zadnji primer je torej treba razlikovati od položajev, v katerih je mogoče polno delujoče skupno podjetje šteti zgolj za posrednika pri prevzemu.
- 120 Poleg tega je v angleški različici zadnjega stavka točke 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti pri sklicevanju na primere, v katerih se lahko namesto polno delujočega skupnega podjetja njegove matične družbe štejejo za „udeležena podjetja“, uporabljen izraz „in those cases“ v množini, in ne v ednini. To potrjuje, da obstaja več primerov, v katerih se matične družbe štejejo za „udeležena podjetja“.
- 121 Na drugem mestu je iz besedila te določbe razvidno, da „elementi“, ki „kažejo“, da so „matične družbe dejansko pravi akterji operacije“, in ki so kot taki naštet, in sicer „bistven[a] vpletenost samih matičnih družb v začetek, organizacijo in financiranje dejavnosti“, ne pomenijo izčrpnega seznama mogočnih primerov. To izhaja iz uporabe navedbe „ti elementi lahko vključujejo“ v slovenski jezikovni različici, navedbe „these elements may include“ v angleški jezikovni različici in navedbe „kan een factor zijn“ v nizozemski jezikovni različici.
- 122 Za upoštevanje gospodarske realnosti je namreč treba upoštevati vse upoštevne elemente, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, kdo so resnični akterji transakcije. Tako je o bistveni vpletenosti matičnih družb v transakcijo mogoče sklepati na podlagi celotnega sklopa skladnih dokazov, četudi nobeden od teh dokazov, sam zase, ne zadostuje za „odgrnitev tančice“ resničnosti transakcije.
- 123 Povedano drugače, v točki 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti sta predvideni dve možnosti, in sicer možnost, pri kateri se skupno podjetje uporabi zgolj kot posrednik, in – alternativno – možnost, pri kateri so matične družbe resnični akterji transakcije. V zvezi s tem so v navedeni določbi navedeni različni primeri, ki se nanašajo na vsako od teh dveh možnosti, in to neizčrпно.
- 124 Zato je v nasprotju s trditvami tožečih strank in družbe DDC mogoče šteti, da so matične družbe udeležena podjetja, ne le kadar matične družbe uporabljajo „slamnato družbo“ za prevzem ali izogibanje, ampak tudi takrat, kadar so te resnični akterji transakcije. Pojasniti je treba, da je Komisija v obravnavanem primeru menila, da transakcija spada pod drugi primer, in ne pod prvi primer, kot tožeči stranki navajata ponekod v svojih vlogah.
- 125 Tretjič, trditev, da polno delujočega skupnega podjetja ni mogoče šteti zgolj za posrednika, če ima lasten interes za transakcijo, je treba zavrnilo kot brezpredmetno, saj je Komisija, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 124, ugotovila, da ta transakcija spada pod drugi primer iz točke 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti. Vsekakor dejstvo, da lahko ima polno delujoče skupno podjetje lasten strateški interes za koncentracijo, ne more prepričati, da so za udeležena podjetja opredeljene matične družbe, kot resnične akterke transakcije, zlasti ob upoštevanju njihove bistvene vpletenosti v začetek, organizacijo in financiranje transakcije.
- 126 Zato je treba trditve tožečih strank in družbe DDC zavrnilo.

2) Načelo pravne varnosti

- 127 Tožeči stranki trdita, da je s pristopom Komisije, ki vključuje upoštevanje gospodarske realnosti za vsak primer posebej, kršeno načelo pravne varnosti. Pojem udeleženih podjetij naj bi namreč neposredno vplival na uporabo obveznosti zadržanja koncentracije in na tveganje morebitnih glob v primeru kršitve te obveznosti. Na strani prevzemnika pa naj matična družba polno delujočega skupnega podjetja ne bi bila nujno seznanjena z obsegom vpletenosti druge matične družbe. Prav tako naj ciljno

podjetje in prodajalec navadno ne bi mogla identificirati udeleženih podjetij na strani prevzemnika, ker naj ne bi bila nujno seznanjena s stopnjo vpletenosti matičnih družb in polno delujočega skupnega podjetja v organizacijo in financiranje koncentracije. In tudi če bi bila, naj zadevna podjetja pred transakcijo ne bi mogla presoditi, ali je ta stopnja vpletenosti dovolj velika, da bi lahko sklenila, da so matične družbe udeležena podjetja. Negotovost, povzročena s tem položajem, naj bi bila nesprejemljiva.

- 128 Tožeči stranki menita, da bi se morala zadevna podjetja pred priglasitvijo vsake načrtovane koncentracije posvetovati s Komisijo, da bi se seznanila z njenim stališčem. Vendar naj tudi tako posvetovanje ne bi zagotovilo pravne varnosti, saj odgovori GD za konkurenco na zahteve za posvetovanje niso zavezujoči in ker naj bi Komisija v nedavnih zadevah celo zavrnila predložitev pisnega odgovora.
- 129 Očitek tožečih strank, ki se nanaša na kršitev načela pravne varnosti, je treba zavrniti.
- 130 Načelo pravne varnosti, ki je del splošnih načel prava Unije, zahteva, da so pravna pravila jasna in natančna ter da imajo predvidljive učinke, da se lahko zadevne osebe orientirajo v položajih in pravnih razmerjih, ki izhajajo iz pravnega reda Unije (sodba z dne 8. decembra 2011, France Télécom/Komisija, C-81/10 P, EU:C:2011:811, točka 100). Če pa je s pravnim pravilom povezana neka stopnja negotovosti glede njegovega pomena in obsega, je treba preveriti, ali je zadevno pravno pravilo tako nejasno, da pravni subjekti ne morejo z zadostno gotovostjo odpraviti morebitnih dvomov o obsegu ali pomenu tega pravila (glej v tem smislu sodbo z dne 14. aprila 2005, Belgija/Komisija, C-110/03, EU:C:2005:223, točki 30 in 31). V zvezi s tem teh zahtev ni mogoče razlagati tako, da nalagajo, da morajo biti v normi, ki vsebuje abstrakten pravni pojem, navedeni različni konkretni primeri, v katerih bi se ta norma lahko uporabila, saj zakonodajalec ne more vnaprej opredeliti vseh teh primerov (sodba z dne 20. julija 2017, Marco Tronchetti Provera in drugi, C-206/16, EU:C:2017:572, točka 42).
- 131 V obravnavanem primeru iz trditve, da prečiščeno obvestilo o pristojnosti Komisiji ne omogoča, da „preuči gospodarsko realnost“, kadar koli želi, in da „ugotovi, kateri so resnični akterji transakcije“ v vsakem posameznem primeru, ni mogoče ugotoviti, ali tožeči stranki zatrjujeta nejasnost, nenatančnost oziroma nepredvidljivost točk od 145 do 147 navedenega obvestila ali njihove uporabe v obravnavanem primeru s strani Komisije. Zato je treba preučiti, ali je prečiščeno besedilo o pristojnosti samo po sebi ali njegovo izvajanje s strani Komisije ustvarilo dvoumnost, ki je v nasprotju z načelom pravne varnosti.
- 132 Iz točk 1 in 4 prečiščenega obvestila o pristojnosti izhaja, da je bilo to sprejeto zaradi zagotavljanja preglednosti, predvidljivosti in pravne varnosti v zvezi z ravnanjem Komisije (glej po analogiji sodbi z dne 30. maja 2013, Komisija/Švedska, C-270/11, EU:C:2013:339, točka 41, in z dne 12. februarja 2014, Beco/Komisija, T-81/12, EU:T:2014:71, točka 70).
- 133 Točke od 145 do 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti so bile torej sprejete zlasti za zagotovitev pravne varnosti. Poleg tega te določbe ne dajejo nasprotujočih si signalov o pristopu, ki ga Komisija uporablja pri določanju podjetij, udeleženih v koncentraciji. Tako matičnim družbam polno delujočega skupnega podjetja kot prodajalcu in njegovi ciljni družbi omogočajo, da identificirajo udeležena podjetja, ker bodo ta podjetja, kot trdi Komisija, v okviru pogajanj zaradi koncentracije nujno seznanjena s stopnjo vpletenosti matičnih družb skupnega podjetja. V primeru dvoma lahko stranke koncentracije od zadevne družbe vedno zahtevajo informacije o stopnji njene vpletenosti v transakcijo.
- 134 Poleg tega lahko stranke koncentracije kot skrbni gospodarski subjekti in zlasti kot strokovnjaki, ki so vajeni, da morajo izkazovati visoko raven skrbnosti pri opravljanju svoje dejavnosti, po potrebi uporabijo tudi strokovno svetovanje za oceno mogočih posledic uporabe točk od 145 do 147 prečiščenega obvestila o pristojnosti.

- 135 Stranke koncentracije imajo vedno tudi možnost, da se obrnejo na službe Komisije, da bi pridobile neformalne informacije o podjetjih, udeleženih v transakciji. V zvezi s tem tožeči stranki ne pojasnita, v katerih nedavnih zadevah naj bi Komisija po njunih navedbah zavrnila predložitev takega odgovora.
- 136 Prav tako so okoliščine obravnavane zadeve v nasprotju s trditvami tožečih strank, saj je družba DDS 20. avgusta 2015 zaprosila za tak odgovor in ga 13. novembra 2015 prejela, kot je razvidno iz točk 14 in 16 zgoraj. Poleg tega je stališče GD za konkurenco, navedeno v njegovem dopisu z dne 13. novembra 2015, in sicer da sta tožeči stranki udeleženi podjetji, enako končnemu stališču, sprejetem v izpodbijanem sklepu. Čeprav je v tem dopisu navedeno, da ne pomeni sklepa Komisije, tožeči stranki nista dokazali, da bi jima posvetovanje s Komisijo kot skrbnima gospodarskima subjektoma preprečilo odpraviti morebitne dvome, ki bi jih lahko imeli glede obveznosti priglasitve v obravnavanem primeru.

[...]

3) Razširitev pristojnosti Komisije

[...]

- 140 Navesti je treba, da razlogovanje tožečih strank, v skladu s katerim naj bi razlaga Komisije omogočala, da se na njeno področje pristojnosti vključijo koncentracije, ki vplivajo na majhen del države članice in ki niso upoštevne za čezmejno trgovino na notranjem trgu, temelji na napačni premisi. Namreč, v skladu s členom 1(2), zadnji del stavka, Uredbe št. 139/2004 koncentracija nima razsežnosti Skupnosti – tudi če so doseženi pragovi za promet – če vsako od udeleženih podjetij ustvari več kakor dve tretjini svojega skupnega prometa na trgu Skupnosti isti državi članici. Poleg tega se zdi, da tožeči stranki ne razlikujeta med gospodarsko velikostjo koncentracije in njenimi učinki na znatni del trga, saj vprašanje, ali transakcija bistveno ovira učinkovito konkurenco na znatnem delu trga, spada v vsebinsko presojo konkurence (glej točko 359 in naslednje spodaj).

- 141 Zato je treba to trditev tožečih strank zavrnilo.

4) Namen matičnih družb

- 142 Tožeči stranki trdita, da je v skladu s stališčem, ki ga je Komisija v izpodbijanem sklepu zavzela glede prečiščenega obvestila o pristojnosti, uporaba Uredbe št. 139/2004 odvisna od subjektivnih elementov, kar naj bi bilo v nasprotju s sodno prakso Splošnega sodišča.

- 143 Trditev tožečih strank je treba zavrnilo.

- 144 V zvezi s tem se tožeči stranki ne moreta učinkovito sklicevati na noben argument iz točke 129 sodbe z dne 21. septembra 2005, EDP/Komisija (T-87/05, EU:T:2005:333). Čeprav je namreč v tej točki navedeno, da uporaba prejšnje uredbe o nadzoru koncentracij ne more biti odvisna od volje strank koncentracije, se ta točka ne nanaša na opredelitev udeleženih podjetij, ampak le na ugotovitev, da zgolj dejstvo, da stranke priglasijo koncentracijo, ne pomeni, da se uporablja uredba o nadzoru koncentracij.

5) Cilji in struktura Uredbe št. 139/2004

- 145 Družba DDC trdi, da Uredba št. 139/2004 sicer ne opredeljuje pojma udeleženih podjetij, vendar njeni cilji in struktura njenega člena 5(4) kažejo na to, kako je treba ta pojem razlagati.

- 146 Prvič, iz cilja, določenega v uvodni izjavi 8 te uredbe, naj bi v bistvu izhajalo, da so udeležena podjetja tista podjetja, ki so neposredno udeležena v koncentraciji. Za ustrezno presojo učinkov koncentracije naj bi bilo tako treba ugotoviti, katera družba bo nadzirala dejavnosti ciljnih družb, odločala o njihovi konkurenčni strategiji in nosila ekonomske posledice te strategije. Praviloma naj bi bilo nujno, da so udeležena podjetja na obeh straneh transakcije, sicer bi morala Komisija preučiti vsak manjši prevzem ciljnih podjetij s strani skupnih podjetij velikih multinacionalk. Izjema naj bi bila mogoča le, če o vodenju ciljne družbe in njenih konkurenčnih strategijah ne odloča prevzemnik ali če ima koristi od transakcije izključno neka druga družba. Stopnja vpletenosti matične družbe prevzemnika v začetek, organizacijo in financiranje naj ne bi bila pomembna.
- 147 Drugič, iz razlikovanja med udeleženim podjetjem, na eni strani, in podjetji, ki nadzorujejo udeleženo podjetje, na drugi strani, v členu 5(4)(a) in (c) Uredbe št. 139/2004 naj bi izhajalo, da ta uredba ne določa, da bi se lahko obvladujoči delničarji družbe šteli za udeležena podjetja. Izjeme naj bi lahko obstajale, če bi bilo jasno ugotovljeno, da transakcija ne zadeva neposredno prevzemne družbe. Sicer naj bi bil člen 5(4)(c) navedene uredbe odveč.
- 148 Razlogovanje družbe DDC je treba zavriniti.
- 149 Prvič, kot pravilno trdi Komisija, ni nujno, da so udeležena podjetja, katerih promet presega določene pragove, na obeh straneh transakcije, saj člen 1 Uredbe št. 139/2004 ne omenja „prevzemnika in ciljnega podjetja“, ampak „vsaj dve udeleženi podjetji“.
- 150 Poleg tega je treba opozoriti, da so – podobno – v skladu s točko 140 prečiščenega obvestila o pristojnosti, kadar dve družbi pridobita skupni nadzor nad že obstoječo družbo, udeležena podjetja vsaka od družb, ki pridobi skupni nadzor, in ciljna družba.
- 151 Drugič, člen 5(4)(c) Uredbe št. 139/2004 določa le, da mora skupni promet udeleženega podjetja vključevati promet tistih podjetij, ki imajo v udeleženem podjetju določene pravice ali možnost vplivanja, pri čemer ni izključeno, da se sama podjetja, ki nadzorujejo druga podjetja, v nekaterih primerih štejejo za udeležena podjetja.
- 152 Iz vsega zgoraj navedenega izhaja, da je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavriniti.

[...]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Družbi HeidelbergCement AG in Schwenk Zement KG nosita svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Evropska komisija.**
- 3. Družba Duna-Dráva Cement Kft. nosi svoje stroške v zvezi s predlogom za intervencijo.**

Collins

Barents

Passer

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 5. oktobra 2020.

Podpisi